

ARNOŠT VAŠÍČEK

ZÁHADY TICHOMOŘÍ

MYSTERY
FILM

MYSTERY
FILM

ARNOŠT VAŠÍČEK
ZÁHADY
TICHOMOŘÍ

MYSTERY FILM
Ostrava 2012

Arnošt Vašíček: Záhady Tichomoří
Mystery Film, Ostrava 2012, první vydání
Copyright ©Arnošt Vašíček

Veškerá práva vyhrazena. (All rights reserved.)

Tato kniha ani jakákoliv její část nesmí být publikována, kopírována, elektronicky ani jiným způsobem šířena bez výslovného povolení.

Vydal: Arnošt Vašíček – Mystery Film, Mánesova 20, Ostrava 2
Fotografie © Arnošt Vašíček, Jakub Hubert, Profimedia
Obálka, grafická úprava a sazba Daniel Janošec
Vytiskla Tiskárna Oldřich Harok, 739 34 Šenov

Mystery Film
Ostrava 2012
ISBN 978- 80-904190-7-0

Obsah

Přízraky Min Min.....	9
Fenomén bez rodného listu – Bludičky Mekongu – Tajemní příbuzní – Les duchů – Světlo z nitra země?	
Hora smrti	20
Neznámé nebezpečí – Vražedná past – Zvuky země – Kdo se skrývá tam dole?	
Příliš mnoho nebešťanů	32
Bohové bez úst – Podivný cizinec – Stopy neznámých	
Zkáza Měsíčního města	42
Bílí polobozi – Létaující stroje – Chlapíci z oblohy – Útok na pyramidy	
Duchové jiných světů	76
Svítilící implantáty – Děsivý sen, nebo hrůzná realita? – Velká hádanka	
Obojživelníci z hvězd	89
Synové Mléčné dráhy	94
Symboly života – Čtyřprstí cizinci – Ztráta prvenství	

Tajuplný ostrov	104
Původ neznámý – Nerozluštěné kohau rongo rongo – Čarovná mana – Pochody kamenných obrů – Zrůdy a mutanti – Věčný strach – Kdo byl Make-make?	
Brána boha Mauiho.....	155
Drtivá moc kouzel.....	159
Neviditelní strážci – V kontaktu s duchy – Soudce z jiného světa	

„A pak Hvězdní lidé sestupují, oči jim září, oči se jim třpytí, a obklopí ty, kteří sedí na lavicích. Mihotající se světla přicházejí a zkoušejí je odnést zpět do Mléčné dráhy.“

Šaman kmene Cubeo

„V Rano Raraku cítíš, jak ti tajemství Velikonočního ostrova proniká až do morku kostí. Vzduch je nabit mystikou. Tíše na tebe civí sto padesát obličejů bez očí. Tajuplně si tě prohlíží jeden ze stojících obrů, zírání to na tebe z každé plošinky a díry ve skále, kde dosud nenarození i mrtví obři leží jako v jeslích nebo na úmrtním lóži, bezmocní a bez života, protože je opustila inteligentní tvořivá síla. Nejstarší figury tam stojí povýšené, hrdě se stisknutými rty. To jsou ty, které byly dohotoveny; vypadá to, jako by si vzdorovitě umínily, že žádné dlátko, žádná atomová síla jim neotevře ústa a nedonutí je, aby promluvily.“

Thor Heyerdahl

Přízraky Min Min

Světlo viselo nízko nad hrobem.

Co to, sakra, je?

Honák zastavil koně na okraji starého zanedbaného hřbitova. Zmateně zíral do tmy. Mezi ztrouchnivělými kříži zářila mléčně bílá koule. Chvilí zvolna stoupala vzhůru jako duch, který se právě vydral z rakve. Pak se začala přibližovat.

Kůň vyplašeně odfrkl.

Honák ho stočil a pobídl.

Minuli zčernalé trosky vyhořelého hotelu Min Min a hnali se po prašné cestě k městu.

Koule vyrazila za nimi. Držela se v jejich těsné blízkosti, dokud nevjeli do první rušné ulice.

Hrůzostrašné historicky o tajemných světlech, která vytrvale pronásledují své oběti, kolují po severozápadním Queenslandu již více než jedno století. A Aboriginové o těchto podivných bludičkách vědí možná ještě déle. Doposud byly zaznamenány stovky, podle jiných pramenů dokonce tisíce pozorování. Naprostá většina z nich poblíž měst Boulia, Winton a Brewamina. Světla Min Min se zde objevují tak často, že úřady nechaly podél cest umístit zvláštní varovné tabule.

Pro osamělé řidiče bývá setkání s neznámým úkazem zvlášť děsivé. Čtyřicetiletý učitel Ron Komnicki měl před sebou ještě několik hodin jízdy, když zjistil, že má nečekanou společnost.

„Noc byla temná. Osiřelá asfaltka se táhla pustou krajinou, když jsem ve zpětném zrcátku postřehl nepatrný záblesk. Pak jsem rozpoznal dvojici světel. Vypadalo to, že kdosi jede daleko za mnou, ale něco tady nehrálo. Vzdálený vůz by se mi měl v zatáčkách ztrácet z dohledu, jenže tato světla mířila rovnou ke mně. Blížila se neobyčejně rychle.

Přidal jsem plyn. Řítil jsem se rychlostí více než sto mil. Světla mě hravě dohnala. Teď už jsem je viděl přes boční okénko, jak letí těsně vedle mého auta. Měla narudlou barvu a velikost melounu.

Vzduch jako by ztěžkl. Viditelnost se zhoršila. Prostor ovládlo nervní napětí.

Dostal jsem šílený strach. Díval jsem se víc na ty dvě podivné koule než na cestu před sebou.

Najednou mě ohlušil pronikavý klakson. Do očí udeřil proud oslňujícího světla. Na poslední chvíli jsem strhl volant a vrátil se na svou polovinu vozovky. S autem v protisměru jsme se minuli jen o pár centimetrů. Světla Min Min jsem v tom šoku přestal pozorovat. Když jsem se vzpamatoval, už poblíž nebyly. Zmizely, nebo se nalepily na nákladák, který jsem právě minul.“

Emeritní profesor Jack Pettigrew z University of Queensland v Brisbane je přesvědčen, že světla Min Min jsou přirozený důsledek teplotní inverze. Za určitých atmosférických podmínek vrstva chladného vzduchu spolehlivě přenese jas, jehož zdroj je i daleko za obzorem. Jde tedy o optický klam, o svéráznou obdobu faty morgany. Kdesi jede auto a svit jeho reflektorů nebo červených obrysových světel vytváří podobu letících svítících koulí. Aby svou hypotézu dokázal, jel Pettigrew v noci asi deset kilometrů od tábora, v němž čekali jeho spolupracovníci. Kopcovitý terén spolehlivě bránil přímé viditelnosti. Přesto vědci v táboře zaznamenali nad obzorem difuzní záři, vždy když profesor zapnul světlomety svého vozu, a tmu, když je vypnul. Rádiem se dozvídali i o změně směru jízdy a ten se shodoval s pohybem světla, které pozorovali.

Je tedy záhada největšího australského fenoménu vyřešena?

Vsadím se, že ne.

Experiment pouze potvrdil starou zkušenost, že na noční obloze lze snadněji rozpoznat odlesk vzdáleného ohně či umělého světla. Neodpověděl ale ani na jednu z dalších otázek, které světla Min Min vyvolávají. Především proč mají tak různou podobu. Většina svědků popisuje osamocenou kouli velikosti kopacího míče. Občas se objeví i s partákem. Výjimečně jde o roj „tenisáků“. Létají v uspořádané formaci. Dovedou se ovšem i rozprsknout a křížit si cestu.

Jejich letové dráhy vedou obvykle jeden až dva metry nad zemí, ale někdy dosahují i značné výšky. Neznámo proč, světla ráda sledují ohrady. Plují podél nich stovky i tisíce metrů. Pochopit by se to snad dalo v případech, kdy jsou pastviny obhnané drátem. Min Min ale stejně ochotně putují i podél ryze dřevěných plotů. Jejich let je plynulý, jen při zastavení někdy kmitají nahoru a dolů jako jojo.

Světla jsou obvykle bílá, oranžová, červená, modrá nebo zelená. Byly zaznamenány případy, kdy světlo náhle změnilo své zbarvení. Někdy Min Min jen tak netečně visí ve vzduchu, jindy vyvinou velkou rychlost. Bez potíží dokážou sledovat i nejrychlejší auta. Doprovázejí chodce i jezdce na koních a zdá se, že je to baví.

Jedné noci Min Min vyrušila dva ostřílené bushmany. Chvilí poletovala nad skomírajícím ohněm, a když oba muži vstali, začala před nimi pomalu ustupovat. Držela se od nich ve vzdálenosti pouhého metru. Vypadalo to, že se dají snadno polapit. Vždy ale na poslední chvíli uhnula. Tak odlákala své pronásledovatele daleko od tábora. Náhle změnila strategii. Začala vířit a tančit. Prudce nalétávala na bushmany, až je přiměla k rychlému ústupu.

Podobné zážitky mají i další lidé.

Je „hravé“ chování světel důkaz jejich inteligence? Nebo směr pohybu svítících koulí řídí něco jiného? Reagují třeba na magnetické pole člověka nebo jeho tělesnou teplotu?

Jisté je, že při útoku světel nebyl nikdy nikdo zraněn.

A je zde ještě jedna záhada. Jak je možné, že světla někdy přímo před pozorovatelem zhasnou, jako by je někdo vypnul ze zásuvky?

Stříhači ovcí na farmě severozápadně od Wintonu sledovali Min Min skoro celý měsíc. Pravidelně přilétávala ve stejný čas po shodné trase a zářila uprostřed dvora. Jednou se je podařilo obklíčit. Kruh stříhačů se svíral stále blíž kolem roje, ale ten zničehonic zmizel.

Světla neodletěla, prostě tam už nebyla. Rozprskla se jako mýdlová bublina.

Fenomén bez rodného listu

Odkud se Min Min berou? Co je příčinou jejich vzniku? Doposud bylo vysloveno několik, mnohdy velmi fantastických hypotéz. Skoro všechny můžeme bez námahy zpochybnit.

Světla Min Min jsou:

1) *důsledek přebytku přírodní elektřiny v ovzduší*

Světla se nikdy neobjevují při bouřce. I když se podobají kulovým bleskům, nemají s nimi zřejmě nic společného. Nikoho nespálila. Na předmětech, kterých se dotkla, nezanechala žádnou stopu.

2) *roj světélkujícího hmyzu*

Není znám žádný druh, který by dokázal letět tak rychle.

3) *hořící bahenní plyn*

Díky čemu se pohybuje i v naprostém bezvětrí? Jak je možné, že světla byla spatřena i v naprosto suchých oblastech?

4) *bloudící duše mrtvých lidí*

Proč si ti nešťastníci vybrali zrovna poměrně přesně ohraničené teritorium v severozápadním Queenslandu?

5) *projev mimozemské civilizace*

Stejně jako v předchozím případě se musíme ptát, co je na tomto kousku země tak zajímavého, aby se mimozemšťané objevovali právě tady.

6) *optický klam*

Fata morgana sice dovede přenést na dálku i velmi složité obrazy, ale ty se pouze promítnou do prostoru. Nikdy nereagují na přítomnost pozorovatele.

7) *unikátní atmosférický úkaz*

Pokud je vyvolán nějakou místní přírodní anomálií, proč má tolik rozličných podob?

8) *objekty z antihmoty nebo z plazmy*

Doposud se nepodařilo potvrdit ani vyvrátit.

Dovolím si přidat ještě jednu možnost. A co když jde o neznámou formu života? O částečně inteligentní stvoření, jejichž organismus je daleko éteričtější, než bývá na naší planetě zvykem?

Nabízí se srovnání s jinými záhadnými vzdušnými fenomény, kterým se říká rodi. Jejich největší výskyt byl zaznamenán v Sotanu de las Golondrinas na jihu Mexika. Podle svědectví domorodců se z této 360 metrů hluboké „jeskyně vlaštovek“ často ozývají nevysvětlitelné zvuky. Z propasti vylétají jakési „vzdušné ryby“. Jejich trup má podlouhlý tvar zužující se na obou koncích.

Celý okraj je vlnovitý, jako by byl opatřen řadou drobných ploutví. Vpředu i vzadu lze navíc zaznamenat řadu výběžků. Někdy se podél těla vine přívěsek v podobě stonožky. Celek připomíná notně zvětšeného mikroba. Délka se pohybuje od deseti centimetrů po dva metry, ale byly zaznamenány i exempláře dlouhé až třicet metrů.

Rodi dovedou vyvinout rychlost několika stovek kilometrů za hodinu. Jsou nesmírně pohyblivé. Provádějí úžasné manévry s velmi ostrou změnou směru a výšky letu. Objeví se a hned zase zmizí. Jen výjimečně visí na obloze naprosto nehybně. Často plují v hejnu. Tančí, hrají si na honěnou, jsou zvědavé, a přitom opatrné. Člověku se snaží vyhnout. Někdy připomínají podivné mraky nebo průsvitné, lehce zářící útvary. Občas v sekundě změní svůj vzhled. Zahlédnout je pouhým okem je téměř nemožné.

Většinou byly odhaleny až na zpomalených videozáznamech a snímcích pořízených na film pro infračervené světlo. Neobvyklé vlastnosti vedly k podezření, zda tato „nebeská zvířata“ nejsou vyslanci cizí vyspělé civilizace, kteří k nám pronikají z jiného časoprostoru.

Badatel Jose Escamilla umělý původ rodi popírá: „Tato stvoření nevyrobila cizí inteligence, i když se nepodobají ničemu z naší planety. Rozhodně nejsou z kovu. Jeví se jako naprosto neznámá forma života, zcela odlišná od všech známých živočišných druhů.“

Není ovšem jasné, jak se podivný tvor rozmnožuje, čím se živí, zda může za určitých okolností ohrozit životy lidí a jak ho lze zneškodnit či polapit. Podle jedné teorie se rodi po smrti rychle rozpadnou, stejně jako medúzy na slunci. Proto se doposud nepodařilo nalézt žádný uhynulý exemplář.

Bludičky Mekongu

„Lodka plná turistů za sebou nechává rozčeřenou hladinu plnou vlnek. Na ní se tísní davy lidí. Jejich oči těkají po hladině asijské řeky Mekong oddělující Thajsko od Laosu. Zatím se nic neděje. Avšak vzápětí začíná záhadná světelná show! Z vody náhle začínají do výšky až 30 metrů stoupat oranžově zbarvené ‚ohnivé‘ koule. Chvilí se zastaví ve vzduchu a pak se někam ztratí. Tato ‚přehlídka světel‘ doprovází každé ukončení buddhistického postního období, které Thajci vítají slavnostmi a přehlídkami člunů na Mekongu. Co je však naprosto šokující – zářící koule, které se každoročně objevují v tento den, zřejmě nejsou lidský výtvar! Zjistíme někdy, co jsou vlastně zač?“ ptá se Petr Koutský v časopise Enigma a naznačuje, že i zde může jít o projev živého organismu.

„Tajemné světelné jevy se s železnou pravidelností opakují v severním Thajsku každou první noc jedenáctého měsíce lunárního kalendáře. O tom, co je jejich příčina a jak vznikají, se

však jen spekuluje. O odražené světlo ani vystřelené rachejtle rozhodně nejde. Čím marněji se je vědci snaží prokázat některou ze známých teorií – například že jde o explozi plynů uvolňovaných ze dna řeky –, tím více lákají turisty. Jak si vznik záhadných světelných objektů, takzvaných Bang Fai Phaya Nak, což se dá přeložit jako ‚ohnivé koule z Naku‘, vysvětlovali staří Thajci?

Podle staré legendy chrlí záhadné ‚ohnivé‘ koule mytický had Nag žijící prý ve vodách Mekongu. Jde jen o příběh bez reálného základu? Avšak co když má slovo had v tomto případě úplně jiný význam? Vždyť had je v mytologii symbolem síly, chytrosti a nepolapitelnosti. Může to snad naznačovat, že pod hladinou řeky existuje cosi stejně nepolapitelného, silného nebo snad dokonce živého, co je příčinou tajemné podívané? Možná tyto vlastnosti přisuzovali staří Thajci samotným světelným koulím.“

Tajemní příbuzní

Výskyt záhadných létajících světél byl zaznamenán i na jiných místech světa.

Dvě oranžové koule se objevují u Brown Mountain v Severní Karolíně již sto let. Podle některých svědků se vznášejí nad svahy hor pokrytými hustými lesy skoro denně.

Steve Woody je zahlédl poprvé v dětství, když lovil se svým otcem. O půl století později světelnou show natočil. Nezdá se, že by zářící koule na nočním nebi chtěly někoho ohrozit. Spíš si hrají na honěnou, víří okolo sebe nebo bláznivě kříží své letové dráhy.

„Nepřišlo mi to strašidelné, nebo že bych si myslel, že to byli Marťani. Bylo to zkrátka jedinečné. A je to pořád stejně barvitě a intenzivní, jako to bylo tehdy, když mi bylo dvanáct let.“

Poté, kdy Woody zveřejnil své záběry na internetu, se přihlásili i další pozorovatelé. Zájem o světelnou záhadu vzrostl

natolik, že cestovní kanceláře pořádají do oblasti speciální zájezdy s výkladem.

Již v roce 1922 pracovníci státního geologického ústavu oznámili, že jde o odrazy reflektorů aut či vlaků, popřípadě odlesky vzdálených požárů.

Věřit se tomu nechce. Kolik motorových vozidel asi na počátku dvacátého století projíždělo po silnicích, natož zalesněným terénem Brown Mountain?

Profesor fyziky a astronomie Daniel Cato předpokládá, že jde o kulové blesky. „Pokud se od přírody tvoří přednostně v tomto místě, máme přinejmenším možnost sledovat podmínky, za jakých vznikají. Jinak je totiž beznadějně se pokoušet studovat kulové blesky, protože se objevují náhodně, a tudíž nevíme, kde je hledat.“

Na počátku dvacátého století se slavný britský zoolog a lovec Jim Corbett vypravil do divoké džungle na severu Indie. Po několik nocí sledoval, jak z jednoho kopce u řeky Šardy vylétávají podivné záblesky. Podle domorodců vyvolával strašidelný úkaz duch muže, který se prohřešil proti bohům, a místo, na kterém sídlil, bylo od jeho smrti prokleté.

Podobné jevy byly pozorovány i v Norsku a také na jihu Čech. Zvláštní, jinde nevídanou variantou jsou létající ohně z Beskyd.

Publicista Milan Doležal uvádí dva z několika známých případů. „Jistý Vaněk se vracel jednou s kamarádem pěšky z Místku domů. Šli po cestě přes pole. Noc byla jasná a nedaleko Macečkova vrchu spatřili světélko, které se k nim velkou rychlostí blížilo. Doslova k nim tekla ohnivá stružka. Oba muži se dali na útěk, ale ohnivá čára je pronásledovala až na křižovatku, kde stojí křížek. Tam se ohnivec neodvážil. Něco podobného zažila i Dorota Ručková, když šla večer z Jezerného přes Kyčeru domů. Kolem ní se nahnul celý zástup světélek. Nakonec se všechna slila do jednoho světelného pásu, který ženu obkroužil. Dala se na útěk a ohnivý pás tekl za ní až ke stavení v Dolině. Když za sebou zabouchla dveře, rozlil se oheň okolo chalupy, vysoko vzplál a zmizel.“

Pod Beskydami a v jejich okolí se nacházejí velká ložiska metanu. Na několika místech tento plyn proniká pískovcovými puklinami až na povrch. Snadno se vznítí. Viděli horalé hořící metan v ovzduší, nebo je vyděsilo něco úplně jiného?

Les duchů

Záhadné světelné úkazy vyvolaly paniku i v Polsku. Jeden z nejdůkladněji zkoumaných případů jsem popsal v knize Neuvěřitelné skutečnosti.

„V Niepolomickém pralese, v oblasti nazývané Kozí hůrky, lidé často pozorovali, jak na počátku noci prozářily tmou chuchvalce neidentifikovatelné záře. Jasně žluté obláčky visely ve vzduchu, jako by přilnuly ke kmenům stromů. Někdy reagovaly na lidskou přítomnost. Před blížícím se člověkem ustupovaly, ale jakmile se od nich vzdálil, vracely se k němu zpět.

Řádění přelétavých světél nahánělo místním usedlíkům strach. Jedni byli přesvědčeni, že je to dílo mimozemské civilizace, jiní, že v lese straší duše obětí nacistů. Fakt je, že v tomto odlehlém koutě země hitlerovci prováděli masové exekuce. V hromadných hrobech leží ostatky minimálně 1700 zastřelených Židů a vojáků různých národností.

Záhadný jev byl nejen opakovaně pozorován, ale i vyfotografován. To přimělo dva krakovské vědce – Jozefa Żychowského a Mariusze Kolbera –, aby se pokusili rozluštit jeho tajemství. Provedli podrobné testy složení vody, půdy, povětří i rostlin v místě nejčastějšího výskytu tajemných obláček. Výsledky výzkumu byly šokující. Potvrdily, že svítící koule se dají vědecky vysvětlit. Jejich tvorba má fyzikálně-chemickou podstatu a zcela jistě souvisí s masovými hroby.

Oba vědci jsou přesvědčeni, že je to projev spalujících se plynů vzniklých rozkladem mrtvých těl obětí zavražděných v době druhé světové války. Složení půdy, geologické podloží a další

podmínky zde umožňují dokonalý rozklad lidských ostatků na jednotlivé prvky. Významný faktor přitom je, že zemřelí byli pohřbeni bez rakví v písku a ne příliš hluboko. Rychlejší únik prvků do okolí umožňuje i vysoký obsah kovů v půdě. Část z nich pochází z nábojů popravčích čet.

V lidském těle, především v kostech a zubech, je okolo kilogramu fosforu. Tento prvek za určitých podmínek vytváří plyny, které se mohou samy vznítit. Ovšem jen v noci, protože denní světlo je rozkládá. K jejich tvorbě přispívá i nadměrná vlhkost prostředí, kterou v Kozích hůrkách udržuje množství mechu a složení vegetace.

V době, kdy po velmi horkém dni nastává chladný večer, obvykle na jaře nebo koncem léta, právě prudká změna teplot nastartuje zázrak. Plyny vystupující z prohřáté půdy se po příchodu noci samy spalují a vytvářejí dojem zářícího vznášejícího se oblaku. Vzduch se po západu slunce ochladí rychleji než země a lesní porost. Jeho studená vrstva nad korunami stromů nedovolí oblaku uniknout vzhůru a rozpustit se. Proto nakupená oblaka plynu visí na vrcholech stromů, hoří a planou až do okamžiku, kdy se jejich teplota vyrovná, nebo převyší teplotu okolí. I slabý závan větru dovede změnit tvar oblaku nebo ho přesunout o kousek dále.“

Světlo z nitra země?

Známý spisovatel Paul Devereux, který přes dvacet let vydával časopis *The Ley Hunter*, zasvěcený největším tajemstvím naší planety, vyslovil vlastní hypotézu o létajících světlech. Podle ní vzniká hluboko pod povrchem země, v místech geologických zlomů, v důsledku ohromného tlaku, tření a deformace skal elektrická energie. Její shluky se prasklinami uvolňují z hlubin a někdy vystoupí až do atmosféry. Pod noční oblohou se pak jeví jako intenzivně zářící koule. Udivený pozorovatel je snadno zaměněn za nadpřirozený jev nebo za UFO.

Jako dokonalý příklad uvedl případ z velšského města Bridgend. V polovině šedesátých let stáli jedni manželé na zahradě svého domu, když uslyšeli hluk připomínající v dálce letící stíhačku. Pak se na horizontu vynořil bílý chuchvalec světélkující mlhy. Vedle se objevilo načervenalé světlo, které po chvíli vniklo do mlhy a rozblíkalo se. Mlha zazářila, začala vibrovat a pak se rozdělila na dvě části. Oba objekty kroužily kolem vlastní osy. Menší se zvedl nad větší; vypadaly teď jako splasklý meloun. Na dolní části se rozžehla různobarevná světélka, která se záhy spojila. Celé to vypadalo jako kovově se lesknoucí disk s kopulí nahoře a červeně zářící dolní částí. Objekt se několik minut rychle otáčel a znovu se ozval hluk motoru stíhačky. Nato se objekt transformoval zpět do podoby zářící mlhy a na okamžik zablikala světélka. A potom náhle všechno zmizelo.

Velšský spisovatel a badatel Mike Dash k tomu v knize Hranice poznání dodává: „Vědci již nějaký čas vědí, že za určitých podmínek lze světelné koule ‚vyrobit‘ i v laboratoři. V roce 1981 Brian Brady z amerického báňského úřadu natočil experiment, při němž vystavil granitový blok obrovskému tlaku. V okamžiku rozdrcení z kamene vystřelily malé světelné koule. Existují důkazy, že k něčemu podobnému dochází i ve volné přírodě. V roce 1976 za velkého zemětřesení v čínském pohoří Tien Shan sledoval náhodou přítomný britský diplomat oslepující záblesky světla na obloze a slyšel výbuchy v povětří, skutečné otřesy nebe. Podobné úkazy byly v minulém století opakovaně zaznamenány i v Japonsku. Při největším zemětřesení v roce 1931 se nad poloostrovem Izu objevil nespočet světelných koulí.“

Zdá se, že vědci mají jasno. Silná elektromagnetická pole, vyskytující se v oblasti seizmické aktivity, nabíjejí obláčky plazmy a ty pak rádí na obloze. Potíž je v tom, že v době, kdy byla pozorována světla Min Min, v Austrálii žádné zemětřesení nebylo. A nedošlo k němu ani na jiných místech světa, kde se pravidelně vyskytují záhadná létající světla.

Hora smrti

„Jako ostrov v moři eukalyptových lesů se na severu Austrálie vypíná k obloze obrovská hromada temných zčernalých balvanů. Černá hora, nazývaná domorodými Aboriginy také Kalkajaka. Nejstrašnější a nejvíce znepokojující místo Severního Queenslandu. Aboriginové se k ní neodvažují přiblížit. Podle starých legend zde neustále hrozí nebezpečí. Hory se obávají i bílí usedlíci, protože tam už beze stopy zmizelo mnoho lidí, jako by je země – nebo hora samotná – pohltila. Ani ptáci a zvířata se k ní nepřibližují. Oblasti se vyhýbají dokonce i piloti letadel – kvůli podivným vzdušným turbulencím a magnetickým poruchám. V roce 1991 nad horou prolétalo v severojižním i západovýchodním směru letadlo společnosti mineralogického průzkumu. Pomocí heliového magnetometru a spektrometru měřilo, zda nejsou skály magnetické a neprodukují nějaké záření. Výsledek byl sice negativní, ale záhada mizení lidí i nadpřirozených úkazů kolem hory zůstala.“

Známý český badatel Ivan Mackerle ví, o čem píše. K Černé hoře podnikl expedici v roce 2000. „Hora byla ještě podivnější, než jsme očekávali. Vynořila se náhle za zatáčkou a z dálky připomínala hromadu uhlí vysypanou obří sklápěčkou uprostřed zeleného moře lesů. Ale ta hromada byla dlouhá přes tři kilometry a jednotlivé kousky zdánlivého uhlí byly ve skutečnosti obrovské černé balvany. Některé měřily dokonce přes šest metrů. Podle geologů hora začala vznikat asi před dvěma sty padesáti

miliony let. Ztuhlý výlev magmatu pomalu erodoval a jak se odplavovala okolní půda, postupně se obnažoval, až vystoupil do dnešní výšky tří set metrů nad povrchem země. Vlivem počasí se čedičový blok pomalu narušoval, po obvodu se rozpadal na jednotlivé kusy, které pak dále zvětrávaly a vytvářely samostatné balvany.

Milovníci záhad jsou ale jiného názoru. Tímto běžným geologickým procesem by tak na naší zemi vznikl bezpočet podobných hor, ale Kalkajaka je světová rarita. Nikde jinde nic podobného neexistuje. Tvrdí proto, že hora je umělého původu. Je to ruina chrámu prastaré, dávno zaniklé civilizace z dob temného úsvitu světa. Uvnitř se skrývají velká tajemství, záznamy vysokých znalostí jejích kněží, mrtvá těla dávných králů a samozřejmě nesmírné poklady. Cestu do nitra hory však střeží duchové mrtvých, démoni a stovky jedovatých hadů spolu s obrovskými krajtami. Podle moderní legendy je zde jeden ze vstupů do podzemní říše obývané nepozemskou rasou „ještěřích bytostí“ a skupinou jejich otroků, zlých lidských monster ovládaných pomocí implantátů a podobné techniky.“

Neznámé nebezpečí

Jsou to pouhé bajky, nebo mohou tyto fantastické představy alespoň částečně odpovídat realitě? Pokud bychom připustili, že hora bez ladu a skladu navršených kamenů byla původně obrovská megalitická stavba, museli bychom se ptát, kdo ji vytvořil. Aboriginové sice zanechali velké množství skalních maleb, jeskynních svatyní a kultovních míst ve volné přírodě, ale žádné rozměrné budovy a města. Obýval tedy starověkou Austrálii ještě někdo jiný?

Největší znalec utajené historie jižního kontinentu Rex Gilroy se zmiňuje hned o několika tajemných megalitických kulturách. „Vypadá to, že zde kdysi žila i rasa obrů. Jejich zkamenělé stopy byly nalezeny ve vrstvách břidlice v okolí Bathurstu a také

v Modrých horách. Sám jsem právě poblíž Bathurstu vykopal různé velmi velké kamenné nářadí: sekery, kladiva, nože a další předměty, jejichž váha se pohybovala od 5,5 do 16,5 kilogramu. Tak rozměrné a těžké nástroje mohli využívat jen lidé s vysokou postavou a ohromnou silou. Uprostřed kontinentu, v nehostinné pouštní oblasti se zas nacházejí obrovská kamenná křesla. Podle aboriginské tradice na nich sedávali giganti vysocí od 3,6 do 4,5 metru.“

Mohla právě tato obří rasa zbudovat Kalkajaku?

Príslušníci kmene Kuku Yalanji, kteří od nepaměti obývají okolní deštný prales, to popírají. Černou horu spojují s Duhovým hadem a dalšími mytologickými hrdiny z Doby snění. Je to pro ně celý komplex posvátných míst. K nejvýznamnějším patří skála Kambi s jeskyní netopýrů a kamenný ostroh Julbanu zasvěcený šedému klokanovi. Stejně jako v Uluru, i zde téměř každý kousek země symbolizuje nějakou legendární postavu nebo tvora s nadpřirozenými vlastnostmi. Uctívány jsou i pukliny a skalní komíny. Právě těmito cestami kdysi vystoupily tajemné bytosti, které měly ohromnou moc.

O Kalkajace ale koluje ještě jiná pověst. V dávných dobách zde žil neobyčejně mocný šaman – kanibal. Všichni se ho báli, a tak strpěli, když si občas upekl starou ženu nebo nemocného muže. Ale to lidojedovi nestačilo. Jednou zabil a snědl mladého náčelníka kmene. Legenda se o tom nezmiňuje, ale zdá se, že nešlo o pouhý rozmar nenasytného jedlíka. Šaman vykonával rituály černé magie. Věřil, že pozřením těla a vysátím mozku na něj přechází síla a moudrost oběti.

Smrt mladého bojovníka vyvolala zděšení a hněv. Pobouření lidé chtěli šamana potrestat. Ten se ale proměnil v obrovského hada. Ukryl se v hoře a vylézal z ní, pouze když měl hlad. Od té doby se tam ztrácejí lidé i zvířata.

Snad právě proto je několik oblastí na úpatí hory přísně tabu. Domorodci do nich nikdy nevstupují. Obávají se lidožravého šamana, neviditelných temných sil, nebo tam hrozí nějaké jiné, zcela konkrétní nebezpečí?

Kalkajaka je bezesporu plná života, který může přinést smrt. Mezi balvany se ukrývají krajty ametystové. Největší exempláře dorůstají až 8,5 metru a hravě pohltí člověka. Zahrabaný v zemi číhá ze zálohy prudce jedovatý smrtonoš. Je pouze metr dlouhý, ale dovede zaútočit nejrychleji ze všech hadů na světě. Kromě těchto známých zabijáků byla v okolí hory opakovaně pozorována mohutná šelma s pruhovaným tělem. Farmáři poblíž Cooktownu již několikrát našli zadávené ovce a krávy. Stopy na roztrhaných trupech svědčily o útoku velkého predátora. Mnozí věří, že to byl yari – queenslandský tygr, který nevyhynul, jak tvrdí vědci, ale v odlehlých a těžce dostupných oblastech loví dodnes.

Celá Černá hora je ostatně svérázná obdoba Noemovy archy. I když zaujímá rozlohu pouhých šest kilometrů čtverečních, vyskytují se zde unikátní živočišné druhy. Malá hbitá ještěrka s dlouhými nohama a protáhlým čenichem ve tvaru kachního zobáku *Li-*

burnascincus scirtetis nežije nikde jinde na světě. Stejnou raritou jsou i gekon *Nactus galgajuga* a žába *Cophixalus saxatilis*. Ta sice není větší než vlašský ořech, ale při namlouvání vyluzuje pronikavé skřeky a v případě ohrožení prchá dlouhými skoky.

Vražedná past

Kalkajaka rozhodně není přívětivé místo. Z jejích útrob se často ozývají podivné zvuky. Děsivé temné tóny, ohlušující úder, jako by v hlubinách země bušilo do kovadliny obří kladivo. Jindy se z vrcholu hory snáší pronikavé strašidelné kvílení. Lidé se tu ztrácejí beze stop. Pokud by je zahubila zvířata, našly by se alespoň kosterní ostatky. Ale nezbude vůbec nic.

Ivan Mackerle předkládá dlouhý výčet známých obětí. „V roce 1877 hledal dopravce jménem Grayner na svém koni u Černé hory zaběhlého býčka. Zmizel tam beze stopy se svým koněm i býčkem. O pár let později se po přestřelce se svými pronásledovateli ukryl do hory uprchlý zločinec Sugarfoot Jack se svými dvěma komplici. Nikdy se už z hory nevrátili. Na přelomu století konstábl Ryan, sloužící u policie v Cooktownu, sledoval jiného hledaného zločince ke křoviskům na úpatí hory. Vstoupil do jedné z jeskyní a od té doby už ho nikdo neviděl, podobně jako muže, kterého pronásledoval. V následujících letech přibyl na seznamu zmizelých lidí prospektor jménem Renn. Během všech těchto případů byla po celé týdny krajina pročesávána policisty i domorodými stopaři, ale bez výsledku. A záhadná zmizení pokračovala. Harry Owens, majitel stanice Oakey Creek, jel jednoho rána na koni přímo k Černé hoře, aby se tam poohlédl po zaběhlém dobytku. Když se nevracel, jeho partner George Hawkins se ho vydal hledat a současně o tom informoval seržanta na blízké policejní stanici. Policie se zapojila do pátrání a zakrátko zjistila, že Hawkins zmizel také. Během hledání vstoupili dva domorodí policisté do jedné z jeskyní, vrátil se však odtud jen jeden. Byl tak vyděšený a pomatený ze svého zážitku, že nemohl dát jasné vysvětlení, co se v podzemí přihodilo. Ve dvacátých letech se pokusili záhadu dřívějších zmizení vyřešit dva mladí evropští jeskyňáři. Spustili se do podzemí a už o nich nikdy nikdo neslyšel, stejně jako o dvou černých stopařích, kteří se je snažili najít a zachránit. Poslední událost, zapsaná ve starých dokumentech, se stala v roce 1932. Balič jménem Harry Page, který se také z Černé hory nevrátil, byl ale tentokrát po rozsáhlé pátrací akci policie a černých stopařů nalezen. Bohužel byl mrtev.“

Ivan Mackerle měl větší štěstí. Nejprve se spolu se synem Dannym a později i s dalšími účastníky výpravy pokusil proniknout do temných útrob.

„Najít vstup do podzemí nebylo vůbec těžké. Černé jícny lákaly ke vstupu takřka všude. Některé chodby končily hned

po pár metrech, jiné pokračovaly dál do neproniknutelné tmy. Brzy nám ale bylo jasné, že najít ty správné, směřující přímo do středu tajemné hory, je práce na několik měsíců. Vsadili jsme na štěstí a po laně se spustili do jednoho z větších otvorů. Dostali jsme se do poměrně rozlehlé komory, odkud vedly chodby na všechny strany. Vydali jsme se tou největší, směřující šikmo dolů směrem ke středu hory. Asi po deseti metrech jsme se ocitli v další černé komoře. Zde se chodba znovu dělila do čtyř různých směrů. David tu zůstal hlídat a já s Danym jsme pokračovali dál. První dvě chodby byly slepé. Neustále se zužovaly, až skončily úzkými otvory mezi balvany, kam se už nedalo protáhnout. Třetí chodbou jsme se museli zpočátku plazit, ale brzy jsme se dostali do příčného tunelu, kde jsme se už mohli narovnat. Vrátili jsme se pro Davida, ale začali jsme mít potíže s orientací. Bylo tady tolik odboček a alternativních cest, že by se zde dalo velice snadno zabloudit. Světelné kužely našich baterek klouzaly po stěnách a klenbách vystupujících z neznáma a mizejících v labyrintu navalených skalních bloků. Chodba zde ale bohužel také končila. Mohutný balvan, který se sem ze stropu kdysi zřítil, zahrazoval další cestu. Protáhl jsem se štěrbinou pod ním a plochý kámen na podlaze se najednou se mnou povážlivě naklonil. Jen díky lanu jsem nesklouzl do jícnu kolmé šachty, která se pode mnou otevřela. Kameny stržené do propasti odskakovaly, odrážely se od stěn a několik dlouhých vteřin svištěly volným pádem dolů. Ozvěna nám naznačila, že propast je hluboká pár desítek metrů.

Do podzemí jsme se vrátili ještě několikrát v následujících dnech. Štěstí jsme zkoušeli na různých místech a brzy jsme zjistili, že chodby a průlezy vytvářejí jakousi proděravělou vrstvu podél celého povrchu hory. Mohli jsme stále sestupovat směrem dolů a protahovat se do stran, ale cestu, která by vedla přímo do středu Černé hory, kde se údajně skrývá její tajemství, se nám bohužel najít nepodařilo. Všechny, které jsme vyzkoušeli, byly zaneseny štěrkem a pískem z rozpadlých kamenů.

Je těžké jednoznačně říct, zda jsou v srdci hory nějaké tajemné sály a hrobky s poklady, nebo je tam jen pevná, dosud neporušená skála, jak tvrdí geologové. Vyžadovalo by to několikatýdenní či spíše několikaměsíční systematický průzkum. Zdá se ale, že hora je skutečně dutá nebo přinejmenším proděravělá skrz. Místní lidé totiž jednou pozorovali, jak kouř z požáru buše byl na jedné straně nasáván do hory a z druhé strany pak vystupoval ven. To ale ještě neznamená, že uvnitř žijí příšery podzemní civilizace hadí rasy unášející a masakrující neopatrné odvážlivce, kteří se k hoře přiblíží. Pro záhadná zmizení můžeme najít mnohem jednodušší vysvětlení. Kdo v tomto hrozném bludišti za sebou netáhne provázek, ten už se nevrátí. Není těžké si představit, co musí prožívat člověk bloudící v tomto temném labyrintu. Rachot padajících kamenů a nečekaná setkání s velkými netopýry či hady mohou vyvolat paniku, ztrátu orientace i následná zranění. Stačí pak jen zakopnout nebo uklouznout na jednom z tisíců viklavých balvanů a upustit baterku. Ta propadne mezi kameny do nějaké štěrbiny a člověk se ocitne v naprosté tmě. A to je jeho konec. Cestu na denní světlo už nikdy nenajde.

Vysvětlení by se snad dalo najít i pro tajemné zvuky ozývající se z hory. Mohly by to být jen rezonance vzduchu vyvolané větrem, mnohonásobné ozvěny, pády náhodně uvolněných kamenů, které vydávají při úderu zvláštní kovový zvuk, i jejich exploze způsobené teplotními změnami. V létě, když jsou kameny rozpálené, náhlý tropický déšť rychle ochladí jejich povrch, což vyvolá prudké smrštění. Vnitřní napětí může být někdy tak obrovské, že kámen vybuchne.“

Zvuky země

Hypotéza Ivana Mackerleho zní logicky, ale nabízejí se i jiná řešení. Kalkajaka je možná jedno z dalších míst, kde se ozývají podivné zvuky. Již před desítkami let, ale zvláště po roce 2007, byl v mnoha zemích světa zaznamenán a často i nahrán „hluk“

neznámého původu. Nejčastěji šlo o silné bouchání, mohutné rány neviditelného obřího bucharu ukrytého kdesi v hlubinách země. Jindy to připomínalo mletí kamenného mlýna nebo kvílení a skřípot, jaký vydávají kovové trupy ponorek vystavené obrovskému tlaku vodní masy. Někteří svědci dokonce hovoří o hudbě vyluzované ve zvláštní tónině. Zdroj se nikdy nepodařilo vystopovat.

Tajemný zvuk vycházel většinou z podzemí. V několika případech zněl zpod oblohy. Přesné zaměření bez speciálních přístrojů je obtížné.

Vladimír Šiška na webových stránkách Projektu Záře upozorňuje: „Při poslechu nahrávek, které jsou dostupné na webu, si lze povšimnout, že jde vesměs o velmi hluboké tóny, které možná zacházejí až na hranici infrazvuku. Takový zvuk má velmi specifické vlastnosti. Především fyzicky nelze zjistit směr, odkud přichází – to je známá věc: když si v bytě chcete umístit reproduktorovou soustavu, basový reproduktor můžete dát kamkoliv, lidské ucho není schopné zaměřit směr, odkud se linou hluboké tóny.“

Němečtí vědci Dieter Kurrle a Rudolf Widmer-Schnidrig se domnívají, že tajemné zvuky vyvolává víření ve vodách oceánů nebo v atmosféře. Při tropických cyklonách se na obloze vytváří obrovská oblast rotujících mraků. Ty spolu s bouřkovými jevy a silným větrem vydávají celou škálu hlasitých zvuků. Proč ale tajemné kvílení zní i tam, kde se žádné cyklony nevyskytují? Je to ozvěna neobyčejně silné sluneční erupce, nebo roje drobných meteoritů, které shoří dřív, než dopadnou na zem?

Mezi další podezřelé patří vulkanická činnost, tekuté písky, samovolný únik podzemního plynu, změny v magnetickém poli Země a vibrování horní vrstvy zemského pláště.

Geofyzik Josef Horálek z Akademie věd ČR ovšem vyloučil, že by záhadné zvuky pocházely ze zemských hlubin. „Nemá to nic společného s pohybem litosférických desek. Slabá zemětřesení jsou sice doprovázena hlubokými tóny – je možné slyšet zvuky podobné příjezdu těžkotonážního vlaku či bouřky –, ale

ty vznikají přímo při otřesech, ne samovolně před nimi či po nich.“

Internet je zahlcen množstvím dalších teorií. Podle nejdůležitějších z nich tajemné zvuky jsou:

- 1) hluk doprovázející vstup mimozemských plavidel do atmosféry,
- 2) přísně tajná zbraň, která dokáže vyvolat zemětřesení kdekoli na světě,
- 3) nářek týrané Matky Země, která se brzy zbaví lidstva ohromnou katastrofou,
- 4) svatými písmi předpovězené varování před nadcházejícím koncem světa,
- 5) hlasitě pronášená mantra boha Šivy, který svolává bohy k návratu,
- 6) ohlášení záhadného boha Bolon Yokte, jehož přilet předpověděli Mayové na 21. 12. 2012,
- 7) ozvěna bitvy, v níž Galaktická federace Světelné armády UFO ničí podzemní základny iluminátů.

A možná bychom k těmto fantastickým hypotézám mohli přidat ještě jednu. Sice velmi šílenou, ale podporovanou řadou starověkých i novodobých svědectví a nálezů.

Kdo se skrývá tam dole?

Britský UFO Magazine v srpnu roku 2003 zveřejnil informaci o unikátním objevu v Argentině.

Vědci Omar Hesse a Jorge Millstein při měření v horách v okolí Cachi zaznamenali zvýšenou úroveň radioaktivity, mikrovln, elektrické energie a vibrací přicházejících z vnitřku země. Všechno nasvědčovalo tomu, že nejde o přírodní anomálii, ale o jakési strojní zařízení pracující velmi hluboko pod povrchem.

Výzkum nebyl proveden nahodile. Právě tady v roce 2002 horal Antonio Zuleta natočil podivná, rychle se pohybující

světla. Zachytil je celkem čtyřikrát a vždy vylétávala z jedné malé oblasti. Staré skalní malby a rytiny v Andách zobrazují podobné výjevy. Podle pověstí jde o plavidla příchozích z hvězd, kteří se velmi zajímali o zemské hlubiny. Téměř shodné legendy a artefakty jsem popsal v knize Mexické záhady.

Tajemný národ Olméků už před čtyřmi tisíci lety uctíval boha jeskyní Tepeyolloti (Srdce hory). Jeho symbolem byl podivný nástroj připomínající krátkou sbíječku. Někteří badatelé se domnívají, že jde o plamenomet určený k rozbíjení horniny.

Sbíječka, nebo plamenomet? Podivný nástroj je spojován s podzemními božstvy starých mexických civilizací.

Na některých stélách rozpoznáváme lidem podobné bytosti, jak pracují v dolech. Často přitom na stěnu před sebou míří nějakým náradím. Také na takzvaných oltářích, obrovských kamenných blocích v La Ventě, jsou zobrazeny postavy vycházející z podzemních prostorů. Hlavu jim kryje helma. Na její čelní části je upevněno kovové zrcátko.

Naprosto stejné předměty našli archeologové v La Ventě. Jsou to konkávní zrcadla z krystalických železných rud (magnetovce a hematitu), která jejich výrobci dokonale vyleštili. Odborníci soudí, že mohla být využívána k zapalování ohně soustředěním slunečních paprsků. Slunce ovšem do zemských hlubin neproniká. Navíc bytosti nemají zrcátka v rukou, ale na helmách. Byla připojena k nějakému zdroji energie a svítila jako čelovky na přilbách horníků? Nebo stejně jako zrcátka na hlavách dnešních krčních lékařů odrážela světlo z centrálního zdroje?

Představme si tu situaci. Nad žílou s drahokamy nebo zlatými zrny je zavěšeno umělé světlo, které svítí dolů pod sebe. Zrcátka na helmách odrážejí jeho záři jako bodový reflektor přímo na potřebné místo.

Olmékové tato zrcátka zakopali do dlouhých brázd, které vložili různobarevným jílem a vzácnými nefritovými destičkami.

Pohřbili by tak neobvyklým, drahým a zjevně obřadním způsobem obyčejné pracovní pomůcky, nebo je to důkaz, že tato svítící zrcátka nepoužívali lidé, ale bytosti hodné zvláštní úcty?

Jeden z reliéfů z Tres Zapotes zachycuje scénu z podzemí, na níž kromě hlavních postav stojí i sluha s jakýmsi osvětlovacím zařízením v ruce. Je to tyč, z jejíhož horního konce se line světlo. Rozhodně nejde o hořící louč. Tento horní konec, místo aby byl jako správná pochodeň rozšířený, se zužuje do ostré špičky. Široký proud paprsků totiž míří jen jedním směrem.

Znalost tohoto studeného umělého osvětlení naznačuje i posvátná kniha Popol Vuh. Dvojice hrdinů se dostává do Xibalby, hrůzného místa v podsvětí, které se nachází kdesi v hlubinách země. „Hun-Hunahpú a Vucub-Hunahpú vstoupili do Domu temnot, tam dostali louč... Bílá dýka se jmenovala ta louč... Byla špičatá a ostrá a lesklá jak kost. A byla náramně tvrdá ta louč z Xibalby.“

Krátký text přináší zajímavé informace. Světlo nemělo obvyklou barvu ohně, bylo bílé (naznačuje to neobvyklé jméno Bílá dýka) a studené (louč se leskla jako kost). Nejpřesvědčivější je ale sdělení, že byla špičatá a ostrá. Dlouhý úzký hrot dřeva po zapálení vydává jen slabou zář, rychle uhořívá a má tendenci uhasínat.

A aby náš rostoucí pocit rozpaků z neobvyklých výjevů byl ještě větší, jedna tisíce let stará kamenná tabulka zobrazuje i pro laika dobře rozpoznatelný důlní kombajn.

Podobné nálezy známe i odjinud. V červnu roku 1990 v uhelném dole A2 nedaleko Johannesburgu narazil horník B. Corn na kovový ingot o rozměrech 40 krát 60 krát 15 centimetrů. Po vytažení nahoru se prokázalo, že je zhotoven ze zvláštního druhu velmi trvanlivé a pružné oceli, jakou ovšem v současnosti nejsme schopni nikde na světě vyrobit. Jednu stranu ingotu pokrýval souvislý nápis v dodnes nerozluštěném písmu. Na druhé byl vyleptán složitý nákras jakýchsi technických přístrojů.

Znamená to, že v dávné minulosti – a na některých místech i dnes – pracoval v podzemí kdosi neznámý? Je možné, že hlubiny naší planety jsou dobývány bytostmi, o jejichž existenci

nemáme ani tušení? Děje se tak především v Austrálii, jak napovídají některá svědectví?

Aboriginové vyprávějí o neobyčejně mocných tvorech, kteří sídlí v útrobách země a jen občas se objeví na povrchu. Horníci z některých dolů, v nichž se těží vzácné kovy, se zmiňují, že hluboko pod sebou slyší zvuk motorů a pohyb jakéhosi mechanického zařízení.

Americký badatel Don Worley v roce 1986 zveřejnil v UFO Review článek Tajemná přítomnost mimozemšťanů pod zemí. Zaoobírá se v něm i případem z cínového dolu ležícího asi sto kilometrů na jih od Marble Bar. Dělníky v podzemí i Aboriginy, kteří se pohybovali v pohoří, pod nímž se důl rozkládá, překvapil hluk těžkých strojů a ozvěna běžících motorů. Na povrchu ale široko daleko nepopojížděla žádná vozidla ani nebyla v provozu jiná technika. Nevysvětlitelný lomoz se ozýval delší čas. Utichal a zase se vracel.

Ve stejném období přijel za majitelem dolu Michaelem Richardsonem podivný cizinec. Přestože bylo horko, byl celý zahalený a odmítal cokoli k pití. Jeho dlaně se podivně leskly, jako by měl zbrusu novou, ještě průsvitnou kůži. Zajímal se o beryl. Jeho terénní vůz bez střechy neodpovídal žádné známé značce a měl neobvykle malá kola.

Tento popis pozoruhodně odpovídá dodnes nevysvětlené události z anglického Nottinghamu. V září roku 1979 zde několik dětí pozorovalo skupinku trpasličích tvorů, kteří se pohybovali v podobných vozidlech. „Autíčka neměla klasické volanty, ale nějakou kulatou věc s držadlem na otáčení. Jezdila velmi rychle, třebaže nebyla slyšet, a uměla skákat přes překážky.“

Několik dnů po návštěvě tajemného hosta Richardson zpozoroval letící objekt. „Bylo to lesknoucí se plavidlo velké jako vzducholod', s točícími se bílymi světly.“

Je to jen náhoda, nebo spolu ruch běžících motorů v podzemí, návštěva v neobvyklém vozidle a UFO na obloze souvisejí? Jsou tajemné zvuky z hlubin země produkt mimozemšťanů? Důkaz o jejich dřívějších i současných návštěvách?

Příliš mnoho nebešťanů

Austrálie oplývá úžasnými pravěkými galeriemi. Na světadílu, který se svou velikostí blíží Spojeným státům, se nachází něco mezi stem až dvěma sty tisíci míst se skalními rytinami a malbami. Na každé z nich připadá v průměru 750 motivů. Jejich celkový počet se odhaduje na desítky milionů. Jen na souostroví Dampier v západní Austrálii umělci doby ledové vytvořili přes milion petroglyfů. Na světě neexistuje větší obrazárna pod otevřeným širým nebem. Ale nejde jen o počty.

Mezi skalními malbami starými až čtyřicet tisíc let najdeme vyobrazení mimozemských bytostí, které jen stěží můžeme považovat za vybájená nadpřirozená stvoření. Často je totiž doprovázejí nejen tajemné symboly, ale i velmi přesné technické a astronomické náčrty a mapy.

Německý badatel Johannes von Buttlar v knize Mimo prostor a čas uvádí: „Úzkou skalní průrvou jsme se dostali až ke vchodu do překvapivě prostorné jeskyně. Stařec mne bez váhání vedl k levé stěně a osvětlil ji pochodní. V mihotavém světle jsem uviděl malby v pastelových barvách – postavy a symboly. Poznal jsem muže i ženy, vysokým vzrůstem připomínající Evropany, a mezi nimi rovněž postavy podobné dnešním astronautům. Zahlédl jsem tajemnou spirálu, objekty v podobě půlměsíce s paprskovitou aureolou, hieroglyfy, jejichž význam jsem nedokázal odhadnout, a všudypřítomného hada jako symbol ‚doby snění‘. Na stěně o kousek dál bylo šest barevných kotoučů. Jeden

velký žlutý a napravo od něho v jedné linii a určitých vzdálenostech pět dalších. První byl hnědý, druhý bílý, třetí modrý, čtvrtý červený a poslední zelený. Modrý a červený kotouč spojoval bumerang.“

Symbolika výjevu je jasná. Velký žlutý kruh představuje Slunce, hnědý Merkur, bílý Venuši, modrá je Země, červený Mars. Zelený kotouč podle Buttlara není Jupiter, ale dnes již neexistující planeta, která se původně nacházela mezi tímto gigantem a Marsem.

Archeologové vykládají namalovaný výjev po svém. Původní obyvatelé Austrálie namalovali spojení Země s Marsem proto, že je – stejně jako další starověké civilizace – fascinovala jeho neobvyklá narudlá barva. Rozhodně tím nechtěli naznačit, že došlo ke kontaktu s Martány.

Děkuji učným hlavám za vysvětlení a hned se hlásím s doplňující otázkou.

Merkur byl známý odpradáвна, i když ho lze pouhým okem špatně rozeznat. Tato nejmenší a Slunci nejbližší planeta se může zdát pozemskému pozorovateli lehce nahnědlá. Venuše, po Měsíci druhý nejjasnější objekt na noční obloze, si právem zaslouží být namalována zářící bělobou a Mars je nezpochybnitelně narudlý. Ale odkud milí Aboriginové před tisíci lety věděli, že Zemi mají nakreslit modrou? Takhle se naše planeta jeví jen při pohledu z vesmíru. Dokud neopustíte její povrch, nemáte o tom ani tušení. Celá záhada má ještě jeden, ryze technický háček. Aboriginové modrou barvu jinde nepoužívali, pravděpodobně ji vůbec neuměli vyrobit.

Kdo tedy zanechal záhadnou malbu na skále? Byli to tajemní cizinci, kteří podle aboriginské legendy kdysi dávno přiletěli na křídlech velkých ptáků a přistáli nejprve na ostrově Nová Guinea a pak i v Austrálii? Na obou územích vybudovali velká megalitická díla a postavili pyramidy. Dnes už jejich stavby nemůžeme vidět, protože skoro všechny později pohltil oceán.

Závěr pověsti velmi přesně odpovídá realitě. Když roztál ledový příkrov na severní polokouli, hladina moří se zvýšila až

o čtyřicet metrů a neodvratně zalila četné menší ostrovy, které umožňovaly migraci z jihovýchodní Asie do Austrálie. Pod vodou zmizely i pobřežní oblasti Nové Guiney a „okraje“ jižního kontinentu. Jak odhalila moderní věda, došlo k tomu před deseti až jedenácti tisíci lety. Pevninská šíje, po níž se dalo cestovat z kontinentu na kontinent suchou nohou, se utopila už asi před 57 000 lety.

Tak jak je možné, že o zvednutí mořské hladiny Aboriginové vědí? Písemné záznamy si nevedou. Veškeré vědomosti se předávají z generace na generaci prostřednictvím příběhů a písní, kreseb na kůře a maleb na posvátných místech.

Bohové bez úst

Na vysokých skalních stěnách a v jeskyních v oblasti Kimberley, poblíž Alice Springs a na dalších místech jsou namalovány postavy – Wandjiny. Tyto velmi mocné mytické bytosti jsou spojovány s hromem, bleskem a deštěm. Etnografové proto soudí, že jde o klasická přírodní božstva. A co když projevy bouřky připomínaly záblesky ostrého světla a silný burácivý hluk doprovázející přistání těchto tajemných stvoření?

Hlavu Wandjiny obvykle kryje oválná přilba obklopená aureolou paprsků. Tvář má jen nos a dvě ohromné soví oči. Nikdy však nemá namalována ústa.

Proč?

Podle etnografů Aboriginové každý rok obnovují kresby okrovou hlínkou, aby si uchovali přízeň božstva, které sesílá na vyprahlou zemi životodárný déšť. Kdyby ale Wandjiny měly namalována ústa, probudily by se ze svého „snění“ a déšť by nikdy neustal.

Znamená to, že původní obyvatelé Austrálie spojovali tyto bytosti s potopou? Dá se podle toho určit doba jejich příchodu? Pobývaly Wandjiny na Zemi ještě předtím, než byla zaplavena sedmina Austrálie?